

jeg slutte mig til det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Jørgensen), som ønskede, at Bekendtgørelserne skulde opslaaes ved Kirken i Vaabenhuset paa en Tavle, som er indrettet dertil, og paa hvilken der ikke maatte komme andre Bekendtgørelser. Jeg kunde for saa vidt ogsaa være med til, hvis det ønskedes, at det blev bekendtgjort ved Kirkestævne ad mundtlig Vej, saaledes som kommunale Bekendtgørelser for Tiden mange Steder blive, men jeg vilde foretrække, at Bekendtgørelsen blev ophængt paa en Tavle, som var indrettet alene til det Brug.

Det forekommer mig, at Betalingen for at faa Adgang til den kirkelige Velsignelse eller Indvielse med en anden Præst er ansat temmelig høj. Ganske vist tilføjes det i Paragraffen, at uformuende kunne faa denne Bevilling uden Betaling, men jeg mener dog, at det vil holde mange fra at benytte en anden Præst, af hvem de ellers kunde ønske at faa deres Ægteskab velsignet, at Betalingen er saa høj, og jeg vilde derfor bestemt anbefale, at denne Takst blev sat noget ned.

Jeg skal slutte, som jeg begyndte, med at anbefale Lovforslaget og ønske dets Fremme saa hurtigt som muligt.

Formanden: Jeg gør allerede nu opmærksom paa Ønskeligheden af at faa Forhandlingerne om Sagen ført til Ende i nærværende Møde.

Berntsen: Jeg skal imødekomme den højtærede Formands Ønske og fatte mig i størst mulig Korthed. Naar jeg har tilladt mig at begære Ordet, er det ikke, fordi jeg vil genopfriske Debatten om dette Lovgivningsemne. Denne Sag har været Genstand for indgaaende Drøftelse tidligere i dette Ting. Der faldt imidlertid en Bemærkning fra den højtærede Kultusminister i Gaar i Slutningen af hans Foredrag, som foranlediger, at jeg gerne vilde markere min Stilling lige over for det foreliggende Spørgsmaal.

Den højtærede Minister sluttede med at gentage en Anmodning, med hvilken han begyndte sit Foredrag, til Tingets Medlemmer, ikke blot om velvilligst at fremme denne Sag, men ogsaa om, hvis det maatte lykkes at gennemføre Sagen, hvad han haabede, da at medvirke til, „at det kommer til at staa klart for Befolkningen, at det, vi her gaa til, er en Nødvendighed for os, ikke mindst naar man ser hen til den kirkelige Tilstand“, og Ministeren tilføjede: „Hvis vi virkelig ville

fremme Sandheden, hvis vi ønske, at Sandheden skal herske baade i Kirken og uden for den, er det blevet en Nødvendighed at gaa til denne Form for Ægteskabs Stiftelse“. Dette kan jeg ikke give min Tilslutning. Jeg er lige saa lidt nu som tidligere en Tilhænger af Princippet om tvungen borgerlig Vielse, og jeg kan ikke se, at der i, hvad der er sket i den senere Tid, er nogen bydende Nødvendighed for at indføre borgerlig Vielse som en Tvangsforanstaltning, under hvilken hele Befolkningen i Fremtiden skal bøje sig. Jeg er enig med den højtærede Minister i at erkende, at man staaer lige over for en Udvikling, der kræver en Forandring i de bestaaende Former for Ægteskabs Indgaaelse, men jeg kan ikke indrømme, at den her foreslaaede Vej er den eneste, man kan og bør gaa i denne Sag.

Det er heller ikke, forekommer det mig, overensstemmende med det Standpunkt, som Lovgivningsmagten i aandelige Spørgsmaal har indtaget tidligere. Forholdet er jo ikke det, at almindelig tvungen borgerlig Vielse er noget, som kræves af Befolkningen som saadan. Man finder, at det er nødvendigt at indføre borgerlig Vielse, fordi der inden for Folkekirkens Medlemmer er adskillige, som enten ere i Strid med Folkekirkens Lære, eller som af forskellige Grunde ikke ønske kirkelig Vielse. Men fordi et Mindretal føler sig besværet ved den nuværende Tingenes Tilstand, plejer man dog ikke at lægge et Baand paa Flertallet for at hjælpe Mindretallet; nej, man plejer at aabne en Sikkerhedsventil i Lovgivningen, som gør det muligt for Mindretallet eller Mindretallene med god Samvittighed at indrette sig efter de Former, som skabes ved en saadan Sikkerhedsventil. Saaledes har man gjort i Kirken, saaledes har man gjort i Skolen. Man har indrømmet Rettigheder for Mindretallene uden derved samtidig at øve Tvang mod Flertallet. Men det, som sker ved den Lov, man her søger at tilvejebringe, er, at man for at imødekomme de Krav og Ønsker, som næres af Mindretallene, vil øve Tvang mod Flertallet og kræve, at alle skulle underkaste sig borgerlig Vielse, enten de ønske det eller ej.

Det er min Overbevisning, at der er Tusinder af Medlemmer inden for Folkekirken og sikkert ikke af de ringeste inden for Folkekirken, som med Uvillie modtage denne Lov, og ikke med Glæde se, at man gaar bort fra kirkelig Vielse. Men hvad skulde der da være til Hinder for, at man kom ud over dette Spørgsmaal ved